

ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ	
Истрационен индекс	Дата
ВСС-11989	04-12-2020

ДО

БЪЛГАРСКИ ИНСТИТУТ ЗА
ПРАВНИ ИНИЦИАТИВИ

ЧРЕЗ

ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ
гр.СОФИЯ

по ел. поща

konkursi@vss.justice.bg

ОТГОВОРИ

на въпроси, зададени по реда на чл.50, ал.1 от Наредбата за конкурсите за магистрати и за избор на административни ръководители в органите на съдебната власт във връзка с чл.194а, ал.6 от ЗСВ

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА,

Представям на Вашето внимание отговори на поставени към мен въпроси от Български институт за правни инициативи, във връзка с участието ми в процедура за избор за заемане на длъжност „Административен ръководител – окръжен прокурор на Окръжна прокуратура – гр.Враца“.

1.Какво е Вашето мнение по отношение на проектите за закриване на военните съдилища и прокуратури или промяна на тяхната компетентност, вкл. по посока на нейното разширяване?

Без да имам претенция, че познавам в детайли работата на посочените институции, смятам, че дейността на тези органи на съдебната власт е от важно значение за правораздаването. По отношение конкретно на военните прокуратури бе проведено окрупняване, което според мен е в унисон с общата политика на провеждани реформи в ПРБ. Закриване на сега действащи звена не мисля, че ще донесе положителни резултати, още повече, че имам убеденост във високите професионални качества на работещите в тях колеги - магистрати и служители. Относно промяната в компетентността, с оглед евентуалното ѝ разширяване смятам, че въпросът следва внимателно да бъде анализиран и да бъде взето

подходящо решение, като в основата му смятам, че следва да се постави използването на капацитета на работещите колеги.

2. Следва ли да се вземе предвид мнението на административните ръководители по отношение на прекрояване на съдебната карта?

Отговорът на този въпрос е изцяло положителен, като трябва да се посочи, че и до настоящия момент се е вземало мнението на административните ръководители по повод реформите, които протичат в ПРБ, вкл. тази с най-голяма значимост, а именно окрупняването на районните прокуратури. Смятам подобен поход за точен, доколкото по този начин се получава мнението на пряко ангажираните лица и има възможност да се вземат конкретни мерки от значение за подобряване на работата по места.

3. Резултатите от изследването „Нагласи на магистратите към създаване на механизъм за търсене на дисциплинарна и наказателна отговорност на главния прокурор, председателя на ВКС и председателя на ВАС, проведено по поръчка на БИПИ през 2019г. , показват, че 54,4% от прокурорите и 67% от съдиите подкрепят промяната на чл.126, ал.2 от КРБ по отношение функциите на главния прокурор. Вие виждате ли перспектива и необходимост от такава промяна? Кой, според Вас, би могъл да извършва независимо разследване срещу главния прокурор, председателя на ВКС и председателя на ВАС?

Смятам, че не е необходима промяна на законовата норма в чл.126, ал.2 от Конституцията на Република България. Обширно изясняване на основните положения, свързани с посочената конституционна разпоредба са дадени в Решение №11 от 23.07.2020г. по конституционно дело №15/2019г. на Конституционния съд на Република България. Съдържащите се гаранции в НПК, касаещи вътрешното убеждение на наблюдаващ прокурор са в основата на нашата работа. Ефективното разследване спрямо лица, които са извършили престъпление е възложено на прокуратурата, без оглед на заеманата длъжност, като следва да се посочи още един пасаж от посоченото конституционно решение, а именно, че в своята функционална независимост прокурора дължи подчинение на закона.

4. Смятате ли, че избраните за административни ръководители следва да преминават обучение по Кодекса за етично поведение на българските магистрати с оглед правилата, разписани в него?

Всеки прокурор е запознат с Кодекса за етично поведение на българските магистрати. Не мисля, че кандидатирането на колеги и евентуално техния избор за административен ръководител, следва да води

до задължителна необходимост от преминаването на обучение по конкретните разпоредби на кодекса. Вярвам, че всеки магистрат следва да е достатъчно отговорен в своята работа, включително и по отношение на спазване на етичните норми.

5. Ясни, прозрачни и справедливи ли са критериите за допълнително възнаграждане на прокурорите, следователите и администрацията, според Вас?

Да, смятам, че правилата са ясни и справедливи. Преценката относно допълнителното възнаграждане е резонно да се прави от съответния административен ръководител. Негова е отговорността да бъде запознат с качеството на положения труд от страна на магистратите и служителите, работещи в съответното структурно звено.

6.Какво е Вашето мнение по отношение на политиката на ПРБ за изнасяне на материали от досъдебни производства пред широката публика чрез средствата за масова информация?

В изготвената от мен концепция ясно съм отразил като заложен приоритет в работата по-голяма информираност и отчетност пред обществото. Вярвам, че предоставянето на информация чрез средствата за масово осведомяване е необходимо по делата, които са от голям обществен интерес в региона. Това обаче следва да се случва само при стриктно спазване на разпоредбите на НПК, а именно конкретни данни от отделни разследвания, следва да става след изрично разрешение от наблюдаващ прокурор.

7. Има ли необходимост от промяна в правилата за определяне на условията, реда и критериите за поощряване на съдии, прокурори и следователи, приети с решение на ВСС през 2013г. и променени с решение на пленума на ВСС през ноември 2017г.?

Поощряването на магистрати се осъществява при показани положителни резултати с отличия и/или награди за проявени висок професионализъм, образцово изпълнение на служебните задължения и високи нравствени качества. В приетите правила са посочени отделните отличия и награди, в съответствие с чл.303 и чл.304 от ЗСВ. Смятам, че стимулирането на колеги, с оглед проявения от тях висок професионализъм и конкретни постигнати резултати има изключително позитивен ефект. Важно е колега магистрат да бъде ценен с оглед положените от него усилия. Нямам основания да считам, че приетите правила следва да бъдат променяни и не съм свидетел на някакъв отрицателен ефект от приложението им.

8. При описване на факторите, влияещи върху криминогенната обстановка в област Враца, на стр.8 от Вашата концепция посочвате, че: „Налични са компактни групи ромско население в селата и част от градовете в областта. Значителна част от това население има нисък образователен ценз, същите са без трудови навици и в мнозинството разчитат на социалната система за прехрана“. На какви данни се основава тази Ваша констатация?

При изготвянето на концепцията си съм се стремял да ползвам различни източници. Конкретните констатации са изведени при анализ на „Стратегия на Област Враца за интегриране на ромите /2012-2020г./“, приета с Решение №3 на Областен съвет за сътрудничество по етническите и интеграционните въпроси от 08.04.2013г. и утвърдена от Областен управител на Област Враца. Ромския етнос е втори по численост в областта, като същия за съжаление е силно социално уязвим. Годишите „на прехода“, свързани със закриването на големите индустриални предприятия и липсата на икономическа активност се отрази особено неблагоприятно на всички живущи в региона. В посочения документ се сочат конкретни данни за социално-битовите и икономически условия и затруднения достъп до образование на нашите съграждани от ромски произход. Именно липсата на доходи и трудова заетост смятам, че е основен фактор за влошаване на криминогенната обстановка, а не етноса, към който се самоопределя всеки български гражданин.

9. Във Вашата концепция посочвате като проблем резкия спад на самосезиране и тенденцията към възлагане на проверки на други органи, вместо лични проверки и присъствие от страна на прокурор, като си поставяте за цел и „активизиране на прокурори“. Какви конкретни инициативи бихте предприели за постигане на тази цел?

По отношение на този въпрос имам искрената убеденост, че единствения начин за реализиране на посочените цели, в изготвената от мен концепция е личния пример. Вярвам, че всеки ръководител с личния си пример може да ангажира много повече своите колеги, отколкото по друг начин. Личните проверки, присъствието на прокурор на местопроизшествието, срещата с пострадали от престъпления лица са необходимост, за да може да се изгради обективност в преценката за отделния казус. Разбира се, че това не е възможно да се осъществи във всеки случай, но когато има обществена значимост, ангажираността на прокурора следва да е налице. Винаги, когато са налице изложени данни за престъпление, вкл. в средствата за масова информация, активната страна следва да са представителите на институцията, която представлявам.

10. Мислите ли, че органите на съдебната власт могат да осъществяват съвместни дейности с неправителствени организации и в какви сфери, ако мислите, че такова сътрудничество е възможно?

Смятам, че сътрудничеството с неправителствените организации е ползотворно и вярвам в полезността на подобна дейтелност. Конкретни промени с положителен знак за обществото виждам в реализиране на инициативи, насочени към защита на жертвите на трафика на хора, помощта и работата с лицата, страдащи от зависимост към наркотичните вещества. Други инициативи, напр. такива, които са обърнати с поглед към пострадалите от престъпления лица /особено децата, жертви на такива престъпления/, вярвам, че също следва да са във фокуса на внимание при сътрудничеството между органи на съдебната власт и неправителствени организации. Общата ангажираност за решаване на такива конкретни обществено значими проблеми налага обединяване на усилията на всички заинтересовани страни.

04.12.2020г.

С уважение: /п/

/ Владимир Сираков /